

TUINTOESTANDEN

Onze tuin is maar klein, een paar vierkante meters stadstuin. Wat kun je daar als vogelaar van verwachten? Elk jaar is het hetzelfde, hele troepen mussen, mezen, merels, duiven, spreeuwen, eksters. Tenminste, dat heb ik heel lang gedacht. En omdat ik dat dacht, zag ik ook niets anders. Zo gaat dat. Maar nog niet zo heel lang geleden werd dat anders. Dat kwam, omdat er op een keer zo maar opeens een verdwaalde eekhoorn in de hazelaar zat. Vanaf dat verbijsterende moment ging ik beter kijken, en dus ook meer zien.

Het bleek allemaal heel erg mee te vallen met de toestanden in de stadstuin. Vanmorgen moest ik daar weer aan denken, toen er ineens een tuinfluiter op de voerplank zat. Uit puur eigenbelang leg ik zo tegen koffietijd nog altijd wat cetbaars voor mijn vliegvlugge vriendjes neer. Wie zegt daar trouwens, dat je zo de vogels lui maakt? Als ik al dat getuimel de hele dag door in mijn tuintje aankijk, dan is er althans hier niets van te merken. Tussen de voertijden door wordt er uiterst bedrijvig in alle hoekjes en gaatjes naar lekkere hapjes gezocht. Maar als ik dan van mijn eigen lekkere hapje en slokje zit te genieten, dan lok ik ze graag even binnen mijn gezichtsveld. En zo zag ik vanmorgen die tuinfluiter.

Eerst dacht ik, dat het gewoon een jonge mus was. Ik had even last van mijn oude kijk. Maar het was dan toch wel een vreemde mus, zo te zien. Dus beter kijken, koffie opzij, boek erbij. Het was een echte tuinfluiter. Hetgeen hij even later olijk bevestigde met zijn riedeltje. Ja, zo heb ik deze winter vanuit mijn koffie-enz. enz. hoekje heel wat gezien, wat voor mij in elk geval tot de bijzondere waarnemingen hoorde. Waarnemingen die ik overigens alleen zo exact kon doen omdat ik onze onvolprezen vogelherkenningscursus heb gevolgd. Want daar leer je pas goed kijken én luisteren. Natuurlijk, die grote bonte specht, die in onze hazelaar zijn smidse inrichtte en daar dagenlang telkens weer terugkeerde, tot hij geen enkel verborgen nootje meer kon vinden, die had ik anders ook wel opgemerkt en herkend. Maar of ik ook de staartmezen zou hebben gezien, die op een gegeven moment een bliksembezoek aan ons met lekkers behangen krenteboompje brachten? Zeker is, dat ik nooit geweten zou hebben, dat er tussen de kool- en pimpelmezen ook zwarte mezen zaten. Dat ontdekte ik heel toevallig, toen ik een keer vanuit de bovenverdieping op de tuin neerkeek en zo heel duidelijk de witte nekvlek kon zien. Evenmin zou ik de keep hebben ontdekt tussen de vinken en groenlingen.

En dan niet te vergeten de glorie dat je heggemus, roodborst en winterkoninkje aan hun liedjes kunt herkennen, nog vóór je ze hebt gezien. Trouwens, juist daaróór ga je ze steeds vaker zien, trouwe gasten, maar als zodanig eerder niet zozeer opgemerkt. Als je ze hóórt, ga je kijken.

Onopgelost is nog het raadsel, waarom juist nu ook de kokmeeuwen en kauwtjes ons tuintje regelmatig met een bezoek vereerden. Ik weet zeker, dat dát niet aan mijn kijken heeft gelegen. Die zou ik anders ook wel hebben opgemerkt. Eén ding is zeker. Ik ga de volgende winter vanuit mijn gerieflijke, van koffie en wat dies meer zij voorziene schuilhut, een gedegen vogelstudie maken. Dat blijkt nu wel tot de goede mogelijkheden te horen. En mocht er soms een kraanvogel of een visarend op mijn gammele plankje neerstrijken, dan zal ik daar zeker verslag van uitbrengen.

Co Rotermundt